

YAHYA KEMAL VE YÜZÜKLERİN EFENDİSİ

Türk şiirinde önemli bir merhale olan ve şiirimize yeni ufuklar kazandıran Yahya Kemal, “Mehlika Sultan” adlı şiirinde masalsı bir hikâye anlatır bize. Bu şiirinde Neşâti’nin “Biz sâf aynalarda sırroluruz öyle gâibiz” dediği, şairlerimizin zaman zaman içinde kaybolduğu başka bir cihanın peşindedir.

Mehlika Sultan’a âşık yedi genç, bir gece onu bulmak için, yola çıkarlar.

Bu yolda her türlü sıkıntıya razıdırlar. Mehlika Sultan’a olan aşkla yanar, tutuşurlar. Yüzüklerin Efendisi, Harry Potter gibi çalışmalarını çok iyi bilen gençlerimiz, çocuklarımız Yahya Kemal’in bu şiirini ve bize ait olan masalları ne yazık ki bilmiyorlar.

Sonra bu yedi genç Kaf dağına giderler. Ancak;

**“Bu emel gurbetinin yoktur ucu;
Daima yollar uzar, kalp üzülür:
Ömrü oldukça yürür her yolcu,
Varmadan menzile bir yerde ölür.”**

En sonunda hepsi sırtında aba, günlerce Mehlika Sultan’a ulaşamamanın verdiği üzüntüyle çığırğı olmayan bir kuyunun kenarına gelirler. Suyu korku dolu gözlerle bakarlar. Zirâ Mehlika Sultan’a ulaşmak hiç de kolay değildir. Onu güzel yapan da budur zaten. İşte tam o sırada;

Gördüler: “Aynada bir gizli cihan..

Ufku çepçevre ölüm servileri.....”

Sandılar doğdu içinden bir ân

O, uzun gözlü, uzun saçlı peri.”

Aynada farklı bir âlemi, ufku ölüm servileriyle dolu bir dünyayı keşfederler. Bu yedi gencin en küçüğü, virane hâline gelmiş kuyuya bakar ve nihayet parmağındaki gümüş yüzüğü çıkarıp suya atar.

Bu sahne Yüzüklerin Efendisi ya da Zümrüdü Anka Kardeşliği'nden bir sahne zannedilmesin. Ama onlar kadar etkileyici ve onlar kadar sırlarla dolu. İşte o anda yolculuğun son aşamasına geldiği anlaşılır. Gençler bir hayal âlemine göç ederler ve seneler geçtiği halde bir daha da geri gelmezler.

Şüphesiz ki, Yahya Kemal, aynada görünenin arkasında görünmeyen gizli bir dünya keşfetmiştir. Bu dünya ölüm servileriyle dolu, gidenin bir daha geri gelmediği başka bir dünyadır. Gönlü aşkla yanan o aynada sır olur. O ayna aynı zamanda Neşâti'nin aynasıdır ki, arkası sırlı, kendi sırlı, içi sırlıdır.

Yahya Kemal, şiirimizde var olan sırta ve onun yolculuğuna çok önceden çıkan, ancak dikkatli bakışların dışında pek fark edilmeyen bir yüzüğün efendisidir. Bu yüzük de, Neşâti'nin aynası da, ne yazık ki tozlu sayfalarda çoktan unutulmuştur.